

Христо Миндовъ

Ресенскитѣ ябълкови градини

Единъ день топлиятъ вѣтръ се прехвърли презъ планината и почна да друса дърветата. Тѣ бѣха черни, грозни, сякашъ изсъхнали. Спѣха.

Дълго вѣтрътъ се въртѣ въ клонитѣ, шептѣ имъ, свири имъ, хортува имъ. Дърветата се размърдаха. Тѣ облѣкоха зеленитѣ си дрешки и трѣгнаха изъ полето. Топлиятъ вѣтръ цѣлуваше напрѣщѣлитѣ пжпки, и тѣ се разпукваха. Той имъ свирѣше съ дудуци и двойнки, и дърветата се люлѣеха и вълнуваха, обзети отъ пролѣтна слънчева радостъ. Чашкитѣ на крушовитѣ цвѣтове се напълниха съ черни ресници; върху ябълковитѣ клони виснаха розови гирлянди. Лозитѣ пустнаха мустаци. Дърветата прималнѣха отъ радостъ. Хиляди дървета, облѣчени въ бѣло и розово, стоеха въ равнината като булки. Тѣ дѣхаха своя сладъкъ ароматъ и пролѣтни парфюми. Подире имъ тичаха хиляди пчели, надули зурлитѣ си, и свирѣха брачни пѣсни. Птичкитѣ препускаха въ простора, като сватбари, и надаваха радостни викове. Единъ щъркелъ махаше съ крила въ равнината. Малкитѣ фиданки се въртѣха край голѣмитѣ и тѣ играеха на булки. Леската обу широкитѣ си зелени шалвари, окачи си разни мингуши и висулки и цѣла се затресе отъ радостъ. Дигна се и онова широко, синьо небе и плисна свѣтлината си надъ полето. Земята задѣха топло, меко; снѣгътъ се стопи въ плани-